

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí... Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (Římanům 8,28; 1. Korintským 10,13)

V Praze dne 21. dubna 2021

Milé sestry a bratři,

v posledních týdnech a měsících čím dál častěji vzpomínám na svého učitele novozákonní exegeze Jiřího Doležala, starého dobrého Bárthovce, milovníka Písma a liturgie. Studenti na evangelické fakultě mu říkali „rozhněvaný verunek“, neboť když se rozhorlil, a to se stávalo docela často, celý v tváři zčervenal. No a tento přísný muž odpověděl na otázku, co by dělal jinak oproti létům, když začínal s farářováním, takto: „Mnohem více bych povzbuzoval.“ Zdá se mi, že k těmž s věkem docházejí všichni zdravě smýšlející kazatelé, třeba k tomu dozrají také. Alespoň se snažím, a proto jsem vybral na úvod 5. jarního pastýřského listu dva snad nejvíce povzbuzující texty z pera apoštola Pavla.

Tak především, milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému! Ne osudově, ne automaticky a samozřejmě, ale těm, kdo milují Boha. Naše křesťanská víra není bezbřehým optimismem na způsob „vše se v dobré obrátí“, ale niterně prožívaným vztahem k milujícímu Bohu, kterého také máme rádi. Často říkávám, že v křesťanství synonymem pro slovo „víra“ je „láska“, neboť věřit v Boha, věřit Kristu znamená Boha milovat. A právě ten, kdo zakouší, že je milovanou bytostí všemohoucího Boha, smí v plné míře prožívat, že všechny věci, dobré i zlé, synergicky spolupůsobí (Pavel užil řeckého slova *synergein*) křesťanovi k dobrému.

Nyní je tedy na vás, stejně jako na mně, abychom si za slovo „všecko“ dosadili přesně to, s čím se nyní pereme. A když všecko, tak si dosadme skutečně všecko! To, co nás těší i trápí, bezpečí i nejistota, zdraví i nemoc, život i smrt, minulost, přítomnost ba i budoucnost. Ale to ještě není všechno, do rubriky „všecko“ si dosadme náš úspěšný i prohraný život, naši svatost i hříšnost, naše selhání, kterých jsme se dopustili dávno i docela nedávno. Konečně právě těm nejzbožnějším ze zbožných často nic tak dobře nepomůže k dobrému, jako když zjistí, že seznam hříchů, o kterých si mysleli, že se jich nikdy nemohou dopustit, se povážlivě ztenčuje, jak dosvědčuje i učitel etiky a kněz Marek Vácha. Dosadme si tam i nynější pandemickou dobu se vším omezením. Milujícím Boha i covid-19 pomáhá k dobrému, jen otevřme své oči a to dobré zkusme uvidět. Nic nás přece nemůže odloučit od lásky Kristovy, a k tomu navíc všecko se nám v Boží milující náruči stává skvělou školou života – stačí, když nepropadneme.

A teď ke skutečnosti, že na nás nepřichází zkoušky nad naše síly. Často se ptám, jak se projeví světová pandemie na životě sboru? Jestli nezpůsobí odliv lidí z našeho společenství, jestli si lidé nezvyknou na to, že vlastně církev fyzicky nepotřebují, jestli si už nebudou chtít vystačit jen s online církví, kdy si budou podle chuti přepínat na YouTube kázání a chvály z celého světa atp. Právě v této souvislosti nás může velmi povzbudit, že Pán Bůh na nás křesťany nedopustil kovidovou zkoušku, která by byla nad naše síly. Dokonce nám v této době dal v mnohém se posunout dál a řekl bych, že nám dopřál i pořádně vyhladovět po společenství. Jak říkává náš přítel Jeroným Klímeš: „Když je hlad, i ta husička je dobrá.“ Těším se na vás všechny vyhladovělé po společenství, že se snad už brzo uvidíme v Soukenické, a také v Neveklově a v Kralupech. Konečně už teď je možné maximálně využít minimální možnosti přicházet na bohoslužby v omezeném počtu. Takže se nebojme, že by nás měla pandemie přemoci. Nejen proto, že milujeme Boha, ale především, že on miluje nás.

Pán s námi, váš

Bronislav Matulík